

Namibijoje su šv. Chosemarijos pagalba

Vesna Ostoic, gyvenanti Namibijoje, Afrikoje, čia persikėlė iš Londono dėl vyro darbo. Jos gyvenimo aplinkybėmis sunkiau įgyti krikščionišką formavimąsi ir apaštalauti... bet nėra neįmanoma.

2009-03-09

„Aš – Vesna Ostoic iš Čilės, esu ištekėjusi, turiu tris vaikus: Kamilą

(9), Barbarą (7) ir Trinidadą (4).
Mano vyras Miltonas dirba kasybos bendrovėje.

2007 m. sausį dėl darbo iš Londono persikraustėm į kalnakasių miestelį Rosh Pinahą pietų Namibijoje.

Artimiausi miestai yra Vindhukas, šalies sostinė, ir Pietų Afrikos Keiptaunas; iki abiejų daugiau nei 900 kilometrų.

Gyvenimas čia nėra lengvas. Iš dvasinės pusės netenki galimybės dažnai priimti sakramentus. Yra katalikų bažnyčia, beje, labai žavi ir ne tokia skurdi kaip dauguma kitų miestelio namų. Joje Mišios laikomos tik kartą per mėnesį, sekmadienį. Tikintieji čia labai linksmi. Bažnyčioje aidi giesmės, šlovinančios Dievą, žmonės šoka. Parapijoje mes vieninteliai baltaodžiai.

Tokioje aplinkoje, toli nuo draugų ir žmonių, man padėdavusių gyventi krikščioniškai, jaučiu ypatingą Dievo

pagalbą ir remiuosi tuo, ką išmokau apmąstydamą šv. Chosemarijos gyvenimą ir mokymą.

Dienos metu stengiuosi pajusti Dievo buvimą šalia rodydamą Jam nuolankumą. Pavyzdžiui, kiekvieną rytą sakau „Viešpatie, aš tau tarnausiu“, būsiu tau ištikima, kaip buvo ištikimas Opus Dei įkūrėjas. Stengiuosi aplankyti Švenčiausiąjį Sakramentą, bet bažnyčia būna užrakinta, todėl pastoviu prie jos durų su dukterimis ir širdimis priartėjame prie tabernakulio.

Melsdamasi gerai apmąščiau savo apaštalavimą ir pamačiau, kad galiu Namibijoje pasėti sėklą – skleisti žmonėms krikščionių tikėjimą ir dvasią, kurią pažinau Opus Dei.

Pirmadieniais ėmiau parapijos žmones mokyti katekizmo. Šiuo metu baigiu aiškinti tikėjimo tiesas ir greitai imsiu mokyti Sakramentų. Trečiadieniais kalbame Šventąjį

Rožinį, o pirmą kiekvieno mėnesio penktadienį susirinkę priešais Švenčiausiąjį Sakramentą jį pagarbiname. Ketvirtadieniais einam aplankyti Švenčiausiojo Sakramento ir lotyniškai giedame giesmę *Adoro Te Devote*. Tikrai nuostabu, nes žmonės anksčiau nežinojo šių pamaldumo apraiškų, o dabar yra labai patenkinti.

Žinau, kad norėdama mokytis katekizmo, turiu melstis ir nuolat tobulėti dvasiškai. Prieš kiek laiko buvau nuvykusi į rekolekcijas Pietų Afrikoje, kurioje yra įsikūrusių Opus Dei centrų. Turėjau įveikti 900 km automobiliu iki tarptautinio oro uosto, o iš ten vykti į Johanesburgą, iš viso 1300 km. Bet buvo verta. Parsivežiau mažą šv. Chosemarijos atvaizdą, kuris dabar kabo ant mūsų parapijos bažnyčios sienos.

Iš Anglijos draugai mums siunčia pinigų pirkti Biblijoms parapijos

žmonėms. Dabar planuoju pastatyti namą parapijos kunigui, kad jis galėtų ten gyventi ir kasdien ar bent dažniau nei kartą per mėnesį laikyti Mišias. Karštai melskitės, kad man pavyktų.

Birželio 26 d. katekizmo mokiniams surengėme Šv. Chosemarijos savaitę. Žiūrėjome filmą su vieno iš jo suvažiavimų ištraukomis, kalbėjomės apieėjimą šventumo keliu kasdieniame gyvenime, o pabaigoje skaitėme tekstus iš šv. Chosemarijos laikytų Mišių. Buvo gražu. Susirinko dvylika žmonių, o aš patenkinta galvojau, kad Bažnyčia irgi prasidėjo nuo dvylikos.